

U svakom slučaju, za ovaj tečaj već se sada interesiraju i neke druge radio-stanice, među njima i ~~Radio~~ Radio Titograd, što je opet od posebnog značenja, jer je moguće da upravo ovaj tečaj bude početak esperantskog pokreta u Crnoj Gori (koja je sada jedina republika u SFRJ bez esperantskih društava).

Iznesimo na kraju i neke osnovne podatke. Autori radio-tečaja su Ivica Špoljarec i Zlatko Tišljar iz Medjunarodnog centra za usluge u kulturi u Zagrebu. Tečaj je održan u 10 emisija po 15 minuta. Glavnu nagradu - besplatan 5-dnevni boravak u Ateni - dobila je slušateljica Jadranka Boljunčić iz Zagreba, koja je sastavila najdužu korektnu rečenicu na esperantu od 101 riječi.

Zlatko Tišljar

1984

RADIO ESPERANTO - EMISIJA RADIO V LIKE GORICE

Koliko je meni piznato, do sada još nikada nije bilo radio-tečaja esperanta sa blokom direktnog uključivanja slušalaca.

Ovo novost, što ju je u rujnu 1984. (točnije od 24.9. do 5.10.) unio u svoj program Radio Velika Gorica, izgleda, imat će dalekosežne posljedice za širenje pokreta za međunarodni jezik. Naime, malo je gradjana Jugoslavije koji nisu čuli za postojanje esperanta, no ipak je vrlo velik broj onih koji gotovo ništa ne znaju o strukturi i lakoći tog jezika, a postoji i poveći broj onih s raznoraznim predrasudama o njemu. Eto zaista zgodnog načina, da se gradivo koje treba učiti na privlačan način prikaže širokom auditoriju.

Ne znamo koliko je ljudi doista redovno ili povremeno pratilo ovu lo-dnevnu emisiju, čiji je osnovni cilj bio upoznati što veći broj ljudi s osnovnim principima gramatike esperanta, ali na osnovi reakcije u toku same emisije (svo raspoloživo vrijeme za živ kontakt s publikom bio je ispunjen telefonskim pozivima, 4-6 minuta u svakoj emisiji), te na osnovi razgovora u noćnom programu, može se zaključiti da se odista radi o tisućama ljudi grada i sela. Svi koji su govorili o emisiji, bili su puni pohvale, a jedina primjedba je bila zbog nešto prebrzog prelaženja lekcija i čitanja novih riječi. S obzirom na to da je bilo nekoliko slušalaca koji su se više puta javljali i dobili 2-3 udžbenika esperanta (svaki slušalac koji je dobro preveo zadanu rečenicu, dobio je udžbenik esperanta na poklon), očito je da ljudima i nije toliko važna nagrada, koliko sudjelovanje i igra. Ovo iskustvo moglo bi biti značajno i šire - ne samo za podučavanje esperanta pomoću masovnih medija, već i za druge obrazovne predmete. Naime, ako se sastavi takav tečaj koji daje vrlo elementarna znanja, ali bitna kao osnova cijelog predmeta, te se pripremi u obliku takmičenja i igre - igre dostupne svima, velika je prilika da se ti predmeti populariziraju i da se prenesu značajna znanja znatnom broju populacije.